

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΙΟΥΛΙΟΥ 2014. Ε' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.

«Ἴσων Ἀγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων Ἦς ἐν Χαλκηδόνι Δ' Οἰκουμενικῆς συνόδου».

Ἡ σύναξις τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, Στεφάνου οσίου τοῦ Σαββαΐτου.

ἔτος 7^ον Τεύχος 303

Μια από τις μεγαλύτερες χαρές και ευλογίες για τον πιστό Χριστιανό, είναι το να τιμά τις μεγάλες μορφές της Εκκλησίας μας που έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο στην ακριβή διατύπωση των δογματικών αληθειών. Γι' αυτό και η πνευματική μας χαρά βρίσκεται στο κατακόρυφο, αφού την Κυριακή εορτάζουμε και τιμάμε τις λαμπρές προσωπικότητες των Αγίων Πατέρων της Δ' Οικουμενικής Συνόδου. Των Αγίων δηλαδή Πατέρων που αγωνίστηκαν κατά των αιρετικών μονοφυσιτών. Γι' αυτό καί ανάλογο είναι το Αποστολικό ανάγνωσμα που θα ακούσουμε.

Ο Απ. Παύλος, καταγράφει «εν βραχύ ρήματι και πολλή συνέσει», θεοπνεύστως, την προς Τίτον επιστολή του. Μια

από τις ποιμαντικές λεγόμενες επιστολές του, διότι απευθύνεται στον μαθητή του Τίτο, Επίσκοπο Κρήτης.....

Οι πατρικές του νουθεσίες, αποτελούν την ευλογημένη πείρα και το πολύπλευρο ποιμαντικό του καταστάλαγμα. Μέσα σε απλές προτάσεις ποιμαντορικής τελειότητας, εφιστά την προσοχή του μαθητού του, και όλων φυσικά των ποιμένων, έως εσχάτου της γης, και μέχρι το τέλος της ιστορίας, στο θέμα των αιρέσεων και των αιρετικών : «αιρετικόν άνθρωπον, μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού, ειδώς ότι εξέστραπται ο τοιούτος και αμαρτάνειων αυτοκατάκριτος» (Τίτ. Γ' 10-11). Δηλαδή, αιρετικό άνθρωπο, που επιμένει να δημιουργεί σκάνδαλα και διαιρέσεις στην Εκκλησία, μολονότι τον συμβούλευσες για πρώτη και δεύτερη φορά, παράτησέ τον και απόφευγέ τον. Γνώριζε δε ότι ένας τέτοιος άνθρωπος έχει διαστραφεί και αμαρτάνει και για την αμαρτία του αυτή, ελέγχεται και κατακρίνεται από την συνείδησή του και από τον ίδιο τον εαυτόν του.

Βεβαίως το τι είναι αίρεση, ως πιστοί Χριστιανοί όλοι μας το γνωρίζουμε, θα πρέπει να το γνωρίζουμε. Είναι η πλανεμένη διδασκαλία που αλλοιώνει τόσο την Ευαγγελική αλήθεια, όσο και τον ορθό και ευλογημένο τρόπο Χριστιανικής ζωής. Είναι οι κακοδοξίες που διδάσκονται και παρουσιάζουν διαφορετικά δόγματα και ένα ξεπεσμένο ήθος που δεν έχει σχέση με αυτά που μας παρέδωσαν οι Άγιοι Απόστολοι και μας διαφυλάττει η Εκκλησία μας.

Φυσικά δεν υπάρχουν αιρέσεις άνευ των αιρετικών, διότι επιτέλους οι πλάνες και οι κακοδοξίες δεν αιωρούνται μόνες τους στην πνευματική ατμόσφαιρα. Υπάρχουν κάποιοι που ξέφυγαν από την Εκκλησιαστική πορεία, λόγω εγωισμού, με αποτελέσματα τραγικά για το όλον σώμα της στρατευόμενης

μας Εκκλησίας.

Και εδώ αδελφοί μου έγκειται το κρίσιμο και επίμαχο σημείο που θα πρέπει περισσότερο απ' όσο ποτέ άλλοτε να μας κάνει άγρυπνους και προσεχτικούς. Τους τελευταίους καιρούς, και ως προς το ζήτημα τούτο, βλέπουμε να παρουσιάζονται μεγάλες αλλοιώσεις και παραποιήσεις της Αποστολικής διδαχής.

Αλλ' ας μιλήσουμε συγκεκριμένα. Δεν αρκεί ένας ποιμένας, και μάλιστα υψηλά ιστάμενος να φέρει μόνο την Αποστολική διαδοχή, που οπωσδήποτε, ως Ορθόδοξος την φέρει, είναι απόλυτη ανάγκη, μαζί με την αδιάσπαστη συνέχεια της Αρχιερωσύνης, να υφίσταται και ο Αποστολικός τρόπος ζωής όσον αφορά τα δόγματα και το ήθος. Και άνευ αντιλογίας, δεν μπορεί παρά να εφαρμόζει και την Αποστολική τακτική, όταν πρόκειται ο ποιμένας να προφυλάξει το Ορθόδοξο ποίμνιο. Ο ποιμένας που είτε κατ' ευδοκία, είτε κατ' οικονομία, το έχει εμπιστευθεί η Εκκλησία το συγκεκριμένο ποίμνιο, καθ' ότι ο Θεός «ου πάντας χειροτονεί, αλλά διά πάντων ενεργεί» κατά τον ιερό Χρυσόστομο.

Και πλέον συγκεκριμένα, ο ποιμένας, για να προφυλάξει το ποίμνιό του, και να διασφαλίσει την τοπική αλλά και την καθ' όλου Εκκλησία, είναι ανάγκη, κυρίως στα ζωτικά αυτά θέματα, να λέει τα πράγματα με το όνομά τους.

Συμβαίνει αυτό σήμερα;

Δυστυχώς, πλην ελαχίστων, θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι αρκετοί έχουν αλλάξει την Αποστολική τακτική και «ντρέπονται» τους αιρετικούς να τους ονομάζουν με το όνομα αυτό που τους χαρακτηρίζει ο ίδιος ο Απ. Παύλος, και αντί αυτού, τους χαρακτηρίζουν ως «αδελφούς» σε κοινή πίστη και τις αιρέσεις τους ως «αδελφές Εκκλησίες».

Το καρκίνωμα δηλ. του Οικουμενισμού έχει νεκρώσει τα ευαίσθητα συνειδησιακά κύτταρα της Ορθοδόξου ποιμαντικής συνειδήσεως, με αποτέλεσμα, η «σφενδόνη του πνεύματος» να έχει τεθεί σε αχρηστία, και το μόνο πλέον που ακούγεται είναι ο φάλτσος αυλός της ψευδοποιμαντικής και της πλαδαρής αγαπολογίας.

Οι Πατέρες πάλι της Δ' Οικ. Συνόδου που τιμούμε, αν κάποιος του οικουμενιστικού φυράματος θελήσουν να τους δουν μέσα από το πρίσμα της αλλοπρόσαλλης τακτικής τους, δεν μπορούν παρά να χαρακτηριστούν ως φονταμενταλιστές, μισαλλόδοξοι και ακραίοι φανατικοί, αφού δεν διέθεταν την ευελιξία ώστε να δεχτούν μέσα στους κόλπους της Εκκλησίας την «διαφορετικότητα».

Την διαφορετικότητα δηλ. που οδηγεί, σύμφωνα με τους νέους φωστήρες, από διαφορετικό δρόμο, στον ίδιο σκοπό. Εξ' ου και οι πρωτάκουστες «δεήσεις», «Ο Θεός να συγχωρήσει τους Αγίους Πατέρες, που μας άφησαν τέτοια σχίσματα και διαιρέσεις!...».

Μετά βεβαιότητας και ο ίδιος ο διάβολος, δεν θα τολμούσε να εκφραστεί κατ' αυτόν τον απαιίσιο και βλάσφημο τρόπο...

Αλλ' αδελφοί μου, όσοι πιστοί, ας ακούσουμε την προτροπή του Αποστόλου και ας αφήσουμε «τας μωράς ζητήσεις» των ξεπεσμένων οικουμενιστών που ντρέπονται να κηρύξουν την μοναδικότητα και την απολυτότητα της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας. Ας τους αφήσουμε διότι ο εγωισμός, τους έχει παγιώσει στην πλάνη...

Άλλωστε, το φωνάζει το Πνεύμα το Άγιον, διά του Αποστόλου: «Αιρετικόν άνθρωπον, μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού». Και αν ο λόγος αυτός ισχύει γενικώς περί των αιρέσεων και των αιρετικών, πόσο μάλλον ισχύει για την παναίρεση του οικουμενισμού, και τους ξεπεσμένους οπαδούς του...

Ας απομακρυνθούμε από τις κακοδοξίες και έτι άπαξ ας διατρανώσουμε μαζί με

τους θεοφόρους Πατέρες μας την Αποστολική μας πίστη, όπως αυτή διαφυλάσσεται εντός του «καθαρότατου Ναού» της Ορθοδοξίας μας. «Η χάρις μετά πάντων ημών, Αμήν» (Τίτ. Γ' 15).

Για την Ιστορία αλλά και την Ορθόδοξη Θεολογία μας ,ας δούμε συνοπτικά τα της Δ' Οικ.Συνόδου.

Η Αγία Δ' Οικουμενική Σύνοδος συγκλήθηκε στην Χαλκηδόνα το έτος 451,από τις 8 Οκτωβρίου μέχρι 1η Νοεμβρίου. Τή συγκρότησαν 630 θεοφόροι Πατέρες, μεταξύ των οποίων και οι Καισαρείας Θαλάσσιος, Εφέσου Στέφανος, Αγκύρας Ευσέβιος, Σελευκείας Βασίλειος κ.α..

Αυτοκράτορες ήταν οι Άγιοι Μαρκιανός και Πουλχερία.

Πάπας Ρώμης ήταν ο Άγιος Λέων Α' τον οποίο αντιπροσώπευαν οι Επίσκοποι Πασχάνιος, Λουκέντιος και Ιουλιανός και οι πρεσβύτεροι Βονιφάτιος και Βασίλειος.

Η Σύνοδος αυτή εξέδωσε όρον Δογματικών περί της υποστατικής ενώσεως των δύο εν Χριστώ φύσεων. Καταδίκασε την αντίθετη προς την Νεστοριανική, αιρετική διδασκαλία του Ευτυχούς, ο οποίος ήταν πρεσβύτερος της Εκκλησίας της Κων/πόλεως και δίδασκε ότι ο Χριστός είχε μόνο μία φύση, την Θεία. Η ανθρώπινη φύσις, έλεγε ο Ευτυχής, απορροφήθηκε από την Θεία και επομένως ο Χριστός υπήρξε μόνο Θεός και φαινομενικώς άνθρωπος.

Οι οπαδοί του Ευτυχούς, ονομάστηκαν Μονοφυσίτες.

Μετά την καταδίκη τους από την Σύνοδο, επέμειναν στη φοβερή τους αίρεση και έγιναν αφορμή πολλών ταραχών. Τελικώς αποχωρίστηκαν, όπως ήταν επόμενο, από την Ορθόδοξη Εκκλησία, και υποστηριχθέντες αργότερα από τους Άραβες, αποτέλεσαν δικές τους «Εκκλησίες». Τέτοιες «Εκκλησίες» είναι οι Μονοφυσιτικές των Ιακωβιτών της Συρίας και Παλαιστίνης, των Αρμενίων, των Κοπτών της Αιγύπτου και της Αβησσυνίας.

Η Αγία Δ' Οικουμενική Σύνοδος, καταδίκασε τους αρχιμ. Ευτυχή και τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας των Μονοφυσιτών Διόσκορο. Τέλος εξέδωσε 30 ιερούς κανόνες.

Αρχιμανδρίτης Ιωήλ Κωνσταντάρος

Ο Γέρον Παΐσιος ο Αγιορείτης

Ο μακαριστός Γέρον Παΐσιος ο Αγιορείτης, κατά κόσμον Αρσένιος Εζνεπίδης (1924-1994), είναι η μεγαλύτερη μορφή του συγχρόνου ορθοδόξου Μοναχισμού, με ακτινοβολία η οποία από πολλού έχει υπερβεί τα στενά όρια της Ελλάδος, αλλά και των ελληνοφώνων τοπικών Εκκλησιών, και έχει απλωθεί σε ολόκληρη την Ορθοδοξία, σαγηνεύοντας ακόμη και πλείστους ετεροδόξους, χωρίς να μειώνεται με την πάροδο του χρόνου, αλλ' αντιθέτως αυξανόμενη χάρις στα πολλά θαύματα που η ηγιασμένη ψυχή του και μετά θάνατον επιτελεί, ευρισκομένη παρά τω Θρόνω δόξης της του Χριστού

Βασιλείας. Μια σύντομη έστω αναφορά σε στοιχεία του βίου του στο σημείο αυτό οπωσδήποτε θα αδικούσε την πανθομολογούμενη πνευματική του αίγλη, η οποία δεν μπορεί επαρκώς να κατανοηθεί ούτε και μέσω των εκτενών – σε πολλούς τόμους - διδαχών του ούτε δια των διηγήσεων τρίτων προσώπων για το θαυμαστό βίο και τα θαύματά του· και τούτο, διότι η αγιότης

των οσίων είναι άκτιστος, υπερτέρα πάσης περιγραφής και κατανοήσεως, η οποία αποκτήθηκε με μυστικούς, χάριτι Θεού, υπέρ φύσιν αγώνες· εμείς δε μετεχουμε μόνο μερικώς σ' αυτήν, στο βαθμό που η αγαθοδότης Πρόνοια του Κυρίου οικονομεί.

Ο Γέρων Παΐσιος ξεχωρίζει και για ένα ακόμη στοιχείο του βίου του· την υπερβολική του άσκηση, αγρυπνία, νηστεία, ανυποχώρητη προσευχή, η οποία δεν μειώθηκε ούτε από το πλήθος όσων κατέφευγαν σ' αυτόν κατά συρροή για βοήθεια, ούτε από τις ασθένειες οι οποίες, ιδιαιτέρως στο τέλος της ζωής του, τελειοποίησαν και ολοκλήρωσαν ακουσίως την προηγουμένη εκούσια άσκησή του. Βεβαίως, το ότι η άσκηση αυτή έγινε γνωστή και σ' εμάς, φανερώνει και τη βαθεία του ταπείνωση - εμφανή και στην υπόλοιπη διαγωγή του άλλωστε - εφ' όσον η ταπείνωση είναι η μόνη ασάλευτη κρηπίδα και σφραγίδα της αγιότητας. Η θαυμαστή ζωή του Γέροντος Παϊσίου, την οποία οδήγησε στο φως η αγάπη του Χριστού για το πλήρωμα της Εκκλησίας Του, επακριβώς βαίνει επί τα ίχνη των παλαιών Αγίων, σε όλες της τις φανερώσεις· στην με απόλυτη υπακοή και εκκοπή θελήματος απαρχή της μοναχικής ζωής στο Κοινόβιο, την σε απόλυτη άσκηση και ησυχία τελείωση της προσευχής (όσον είναι δυνατόν άνθρωποις), την καθοδήγηση άλλων ψυχών και την ίδρυση «φροντιστηρίων της αρετής» - Μοναστηρίων, στην πνευματική κατάρτιση πνευματικών οδηγών κοσμημένων με ανάλογα εκείνου χαρίσματα, στη διόραση και προόρασή του, στο χάρισμα των ιαμάτων, στη με ζήλο υπεράσπιση της Ορθοδοξίας έναντι των αιρέσεων και βλασφημιών, στη θεοπειθή αγαπητική προσευχή υπέρ του κόσμου όλου, της επιγείου πατρίδος του και εκάστης ψυχής, στο χάρισμα της παρακλήσεως και της απλότητας, αλλά και στη γενική συνείδηση της Εκκλησίας, ήδη ενώ ζούσε, ότι είναι άγιος κατά το υπόδειγμα των αρχαίων ασκητών.

Τέλος, η ζωή του επιστέφθηκε από τη γενική μαρτυρία και αγάπη του κόσμου προς αυτόν που ολονέν αυξάνει παρά την παρέλευση 17 τώρα ετών από την κοίμησή του, απόδειξη της από Θεού «πληροφορίας» στην ανθρώπινη καρδιά, η οποία, λόγω της «ψυχράνσεως της αγάπης των πολλών» διψά για αγάπη, κατανόηση και στήριξη η οποία «δεν εκπίπτει» ....

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

14 Ιουλίου	Δευτέρα	<u>7-9:30 π.μ.</u> Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Αγίου Νικοδήμου Αγορείτου, Ακύλα Αποστόλου, Ιωσήφ Θεσσαλονίκης.
15 Ιουλίου	Τρίτη	<u>7-9:30 π.μ.</u> Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Αγίων Κηρύκου και Ιουλίττης. Θα τεθεί σε προσκύνηση τεμάχιο Ιερού Λειψάνου.
17 Ιουλίου	Πέμπτη	<u>7-9:30 π.μ.</u> Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Αγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης.
19 Ιουλίου	Σάββατο	<u>7-9:30 π.μ.</u> Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Οσίας Μακρίνης, Οσίου Σεραφείμ του Σάρωφ. Θα τεθεί σε προσκύνηση τεμάχιο Ιερού Λειψάνου.